

อุทาหรณ์สอนครู

วาจาพาให้ใจระทม

ดร. โสภิตา วนิชย์ถนอม

นิติกร ศรจ.สระแก้ว

เทศบาลมีคำสั่งแต่งตั้งนายช่างโยธาเป็นผู้ควบคุมงานและกรรมการตรวจรับงานจ้าง ต่อมา มีคำสั่งด้วยวาจาให้ผู้อื่นเป็นผู้ควบคุมงานและกรรมการตรวจรับงานจ้างแทน นายช่างโยธา ก็ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งนั้นมาโดยตลอด เมื่อเกิดความเสียหายในการก่อสร้างเทศบาล จึงไม่อาจเรียกให้นายช่างโยธารับผิดชอบใช้ค่าเสียหายได้

อุทาหรณ์ เทศบาลแห่งหนึ่งได้แต่งตั้ง เอ นายช่างโยธาซึ่งกำลังขอย้ายไปหน่วยงานอื่น เป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้าง ต่อมา ปลัดเทศบาลได้ออก “คำสั่งด้วยวาจา” ให้ บี นายช่างโยธาซึ่งจะเข้ามารับราชการในตำแหน่งนายช่างโยธาเป็นผู้ควบคุมงานและคณะกรรมการตรวจการจ้างแทน เอ ซึ่ง บี ก็เข้าปฏิบัติหน้าที่แทนมาโดยตลอด จนงานก่อสร้างแล้วเสร็จ และในระหว่างที่มีการก่อสร้าง เอ ได้ย้ายไปดำรงตำแหน่งหน่วยงานอื่น ต่อมา สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินตรวจพบว่ามีความเสียหายในการก่อสร้างให้ผู้เกี่ยวข้องชดใช้ค่าเสียหายให้เทศบาล ผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด เทศบาลให้ เอ รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายอันเนื่องมาจากเอ ไม่ปฏิบัติหน้าที่ควบคุมงานและตรวจรับงานจ้างตามคำสั่ง ให้ เอ ชดใช้เงิน เอ จึงฟ้องเป็นคดีศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า นายกเทศมนตรีได้สั่งด้วยวาจาให้ บี เป็นผู้ควบคุมงานและกรรมการตรวจการจ้างงานก่อสร้างแทน เอ จึงฟังได้ว่าเทศบาลมีเจตนาที่จะไม่ให้ เอ เป็นผู้ควบคุมงานและกรรมการตรวจการจ้างงาน ประกอบกับใบตรวจรับงานจ้างในแต่ละงวดก็ไม่มีลายมือชื่อ เอ และกรรมการที่ลงลายมือชื่อในใบตรวจการจ้างก็ไม่มีคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรเช่นกัน คำสั่งด้วยวาจาย่อมมีผลลบล้างคำสั่งเดิม เมื่อ เอ ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการควบคุมงานก่อสร้างจึงไม่ต้องรับผิดชอบใดๆ (พิพาทศาลปกครองสูงสุดที่ อ.๕๕๘/๒๕๕๗)

อุทาหรณ์สอนครู การปฏิบัติราชการทั่วไปๆ ผู้บังคับบัญชาอาจสั่งด้วยวาจาก็ได้ มีผลผูกพันผู้สั่งและผู้รับคำสั่ง เพียงแต่ไม่มีหลักฐานนำมาเป็นผลร้ายต่อผู้รับคำสั่งได้ผู้ออกคำสั่งต้องรับผิดชอบในผลร้ายนั้น นี้แหละ “วาจาพาให้ใจระทม” นับเป็นบทเรียนสำหรับผู้บังคับบัญชาทั้งหลายที่ชอบสั่งด้วยวาจาโดยเฉพาะคำสั่งที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม ผู้รับคำสั่งควรต้องกระทำให้ปรากฏหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษรจึงจะพ้นความรับผิด ดังอุทาหรณ์ข้างต้น